

ประการอื่นอันไม่สมแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ลุล่วงไปโดยถูกต้องและสุจริตตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๕๘๓ แล้ว จำเลยเลิกจ้างโจทก์ก็ได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้า

๑๐๒. คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๑๐๙๗/๒๕๕๖

เรื่อง คดีอุทธรณ์โต้แย้งอำนาจการพิจารณาคดีของศาลแรงงาน

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยที่ ๑ เป็นนิติบุคคล จำเลยที่ ๒ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจทำการแทน ประกอบกิจการนำเข้าเครื่องมือแพทย์ จำเลยทั้งสองจ้างโจทก์ลูกจ้างตำแหน่งแพทย์ที่ปรึกษา อัตราค่าจ้างเดือนละ ๑๕๐,๐๐๐ บาท ต่อมาวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๙ จำเลยทั้งสองเลิกจ้าง จำเลยที่ ๑ ให้การต่อสู้ว่าทำสัญญากับโจทก์ให้ร่วมส่งเสริมการขายสินค้า โจทก์ไม่ใช่ลูกจ้างตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน จำเลยที่ ๒ ไม่ต้องรับผิดชอบเป็นการส่วนตัว ศาลแรงงานภาค ๕ พิพากษาให้จำเลยทั้งสองจ่ายค่าชดเชยและค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าพร้อมดอกเบี้ย จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ว่ามีใช้สัญญาจ้างแรงงานตามกฎหมายแรงงานและประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ศาลแรงงานภาค ๕ ไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษา ศาลฎีกาเห็นว่า คำให้การของจำเลยทั้งสองเป็นการยกข้อต่อสู้เพื่อให้ศาลแรงงานภาค ๕ วินิจฉัยในเนื้อหาแห่งคดีว่าจำเลยทั้งสองกับโจทก์ไม่มีนิติสัมพันธ์เป็นนายจ้างลูกจ้างกัน โจทก์ซึ่งไม่ใช่ลูกจ้างไม่มีสิทธิฟ้อง จึงมิใช่การอ้างเหตุหรือโต้แย้งอำนาจการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลแรงงานตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๙ ไม่จำต้องส่งให้อธิบดีผู้พิพากษาศาลแรงงานกลางวินิจฉัย อุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น

๑๐๓. คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๑๐๙๘/๒๕๕๖

เรื่อง โอนการจ้างตามมาตรา ๕๗๗ ความเป็นนายจ้างลูกจ้างจึงสิ้นสุดในวันดังกล่าว ลูกจ้างจึงไม่มีสิทธิฟ้องนายจ้างเดิม

แม้ นาย ช. จะเป็นกรรมการผู้มีอำนาจของจำเลยทั้งสอง แต่จำเลยทั้งสองก็จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล ประเภทบริษัทจำกัดแยกต่างหากจากกัน เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าเมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๖ จำเลยที่ ๑ โอนโจทก์ไปทำงานกับจำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นนิติบุคคลต่างหากจากจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นนายจ้างเดิม และโจทก์ยินยอมพร้อมใจไปทำงานกับจำเลยที่ ๒ จึงเป็นการโอนสิทธิของจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นนายจ้างไปยังจำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๕๗๗ วรรคหนึ่ง ความเป็นนายจ้างกับลูกจ้างของจำเลยที่ ๑ กับโจทก์จึงสิ้นสุดในวันดังกล่าว โจทก์ย่อมไม่มีสิทธิฟ้องเรียกเงินต่างๆ ตามฟ้องจากจำเลยที่ ๑ ดังนั้นจำเลยที่ ๑ จึงไม่ต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๒

๑๐๔. คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๑๐๙๙/๒๕๕๖

เรื่อง อุทธรณ์ข้อเท็จจริง

โจทก์เป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ฟ้องว่าจำเลยเป็นนิติบุคคลตามพระราชบัญญัติธนาคารออมสิน พ.ศ. ๒๔๘๙ สมาชิกของโจทก์เป็นอดีตลูกจ้างของจำเลย จำเลยไม่ปรับเพิ่มเงินช่วยค่าครองชีพเป็นการฝ่าฝืนประเพณีที่จำเลยปฏิบัติมาตลอดอันเป็นข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างและฝ่าฝืนมติคณะรัฐมนตรีทำให้สมาชิกของโจทก์ได้รับความเสียหาย จำเลยให้การว่าจำเลยไม่มีอำนาจฟ้องเนื่องจากจำเลยไม่ได้กระทำการใดๆ อันเป็นการโต้แย้งสิทธิจำเลย ศาลแรงงานกลางเห็นว่าแม้จะได้รับความว่าผลประกอบการของจำเลยมีกำไรแต่เมื่อเป็นอำนาจของกรรมการจำเลยที่จะพิจารณาจ่ายเงินเพิ่มตามความเหมาะสมจึงไม่มีเหตุที่จะบังคับให้จำเลยจ่ายเงินเพิ่มอีกร้อยละ ๕ จึงพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลฎีกาเห็นว่าที่โจทก์อุทธรณ์ว่าจำเลยปรับเพิ่มเงินช่วยค่าครองชีพพนักงานบำนาญเกษียณอายุคนละ ๑,๐๐๐ บาท มิใช่การปรับตามมติคณะรัฐมนตรี แต่ศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงว่าเป็นการปรับเพิ่มตามพระราชกฤษฎีกาซึ่งมีการปรับเพิ่มตามมติคณะรัฐมนตรี อุทธรณ์ของโจทก์จึงเป็นอุทธรณ์โต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลแรงงานกลางอันเป็นอุทธรณ์ข้อเท็จจริงต้องห้ามตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง

๑๐๕. คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๑๑๐๑/๒๕๕๖

เรื่อง โบนัสจากการขายบ้านต้องเป็นไปตามข้อตกลงในสัญญา

จำเลยประกอบธุรกิจโดยดำเนินการโครงการก่อสร้างบ้านเพื่อขายให้แก่บุคคลทั่วไป จำเลยจ้างโจทก์ซึ่งเป็นวิศวกรให้ทำหน้าที่ออกแบบแปลนบ้าน ออกแบบร่างพื้นที่ของโครงการ รวมทั้งเป็นผู้ควบคุมการก่อสร้างโครงการของจำเลย ภาระงานในหน้าที่ของโจทก์นั้นว่ามีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งสำหรับกิจการของจำเลย นอกจากค่าจ้างเดือนละ ๕๐,๐๐๐ บาท แล้วจำเลยกำหนดจ่ายค่าตอบแทนพิเศษ(เงินโบนัสตอบแทน) ซึ่งการที่จำเลยจะจ่ายโบนัสแก่โจทก์ต้องขึ้นอยู่กับความสำเร็จของงานที่โจทก์กระทำและการขายบ้านในโครงการที่ก่อสร้างด้วย กล่าวคือ ดำเนินการออกแบบ ควบคุมการก่อสร้างจนแล้วเสร็จภายใน ๑๐ เดือน นับแต่วันทำสัญญาจ้างแรงงาน และเมื่อจำเลยขายบ้านได้อย่างน้อย ๕ หลังแล้ว โจทก์จึงจะได้โบนัส แต่ข้อเท็จจริงโจทก์หยุดทำงานโดยทำงานแล้วเสร็จบางส่วนเพียงร้อยละ ๔๐ จำนวน ๔ หลัง ซึ่งยังไม่ครบหลักเกณฑ์ตามที่ตกลงไว้ ดังนั้นโจทก์จึงไม่มีสิทธิได้รับโบนัสตอบแทนตามข้อตกลง

๑๐๖. คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๑๑๐๒/๒๕๕๖

เรื่อง ลูกจ้างออกจากงานเนื่องจากหัวหน้างานแจ้งไม่ต่อสัญญาโดยเข้าใจโดยสุจริตว่าถูกเลิกจ้าง การที่ลูกจ้างไม่มาทำงานจึงไม่ใช่การละทิ้งหน้าที่โดยไม่มีเหตุอันควร นายจ้างต้องจ่ายค่าชดเชย แต่ไม่ต้องจ่ายค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และถือเป็นการเลิกจ้างที่เป็นธรรม

นายจ้างจะเลิกจ้างลูกจ้างได้โดยไม่จ่ายค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๑๙ (๕) นั้น ลูกจ้างจะต้องละทิ้งหน้าที่ซึ่งเป็นการหยุดการปฏิบัติหน้าที่หรือไม่ปฏิบัติหน้าที่ของตนตามปกติ โดยการละทิ้งหน้าที่นั้นต้องเป็นเวลาสามวันทำงานติดต่อกันไม่ว่าจะมีวันหยุดคั่นหรือไม่ก็ตาม และการละทิ้งหน้าที่นั้นต้องไม่มีเหตุอันสมควร เมื่อคดีนี้โจทก์ละทิ้งหน้าที่ตั้งแต่วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ถึงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ จึงเป็นการละทิ้งหน้าที่เป็นเวลา ๓ วันทำงานติดต่อกัน แต่เมื่อพิจารณาถึงเหตุการณ์ละทิ้งหน้าที่ของโจทก์ที่ศาลแรงงานภาค ๒ พังเป็นยุติว่าเมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ นายส. หัวหน้าโจทก์ได้แจ้งแก่โจทก์ว่าจะไม่ต่อสัญญาโจทก์ โจทก์เข้าใจโดยสุจริตว่าถูกเลิกจ้างโดยนายส. มีอำนาจบอกเลิกสัญญาจ้างแรงงานแทนจำเลยได้นั้น การที่โจทก์ไม่มาทำงานจึงเป็นผลจากการกระทำของนายส. ผู้เป็นหัวหน้าโจทก์ ดังนั้นการหยุดงานหรือละทิ้งหน้าที่ของโจทก์จึงเป็นการละทิ้งหน้าที่โดยมีเหตุสมควร เมื่อจำเลยเลิกจ้างโจทก์เพราะเหตุดังกล่าวจำเลยจึงต้องจ่ายค่าชดเชย

แต่การที่โจทก์เข้าใจผิดเองว่าถูกเลิกจ้างแล้วจึงไม่ไปทำงาน ถือได้ว่าเป็นการละทิ้งการทำงานไปเสียจำเลยจึงเลิกจ้างโจทก์ได้โดยมิพักต้องบอกกล่าวล่วงหน้าหรือให้สินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๕๘๓ และมีเหตุอันสมควรไม่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม

๑๐๗. คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๑๖๔๙/๒๕๕๖

เรื่อง คดีฟ้องเพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน อุทธรณ์ในข้อเท็จจริง

โจทก์เป็นเจ้าของกิจการคลินิกเวชกรรม ฟ้องจำเลยในฐานะพนักงานตรวจแรงงานเพื่อเพิกถอนคำสั่งที่ ๔๘/๒๕๔๙ กรณีสั่งให้โจทก์จ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าและค่าชดเชย ศาลแรงงานภาค ๔ พิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลฎีกาเห็นว่า ที่โจทก์อุทธรณ์ว่าข้อเท็จจริงรับกันว่าลูกจ้างทั้งสองทำงานวันสุดท้ายในวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๔๙ เท่านั้น การทำงานวันสุดท้ายอาจเกิดขึ้นได้ด้วยสาเหตุหลายประการ ทั้งอาจเป็นสาเหตุที่มาจากฝ่ายโจทก์หรือฝ่ายลูกจ้างก็ได้ การทำงานวันสุดท้ายมิใช่ข้อบ่งชี้ว่าเป็นการเลิกจ้างเสมอไป ศาลแรงงานภาค ๔ พิจารณาแล้วชี้แจงนำพยานหลักฐานว่าสมควรเชื่อพยานหลักฐานของฝ่ายใดนั้นเป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลแรงงานภาค ๔ จึงเป็นอุทธรณ์ในข้อเท็จจริง และที่โจทก์อ้างว่าการกระทำของลูกจ้างทั้งสองเป็นการจงใจขัดคำสั่งของโจทก์ ไม่นำพาดพิงคำสั่งเป็นอาจิลิน ถือเป็นการร้ายแรง เป็นการโต้แย้งข้อเท็จจริงเพื่อนำไปสู่การวินิจฉัยข้อกฎหมายว่าโจทก์เลิกจ้างลูกจ้างทั้งสองโดยไม่ต้องจ่าย

ค่าชดเชยและค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าหรือไม่ เป็นอุทธรณ์ในข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงานพ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง

๑๐๘. คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๒๕๕๑/๒๕๕๖

เรื่อง คดีนายจ้างฟ้องละเมิด แต่ลูกจ้างไม่ได้กระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ดังนั้น ลูกจ้างจึงไม่ต้องรับผิดชอบโจทก์

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยที่ ๑ เข้าทำงานเป็นลูกจ้างตำแหน่งพนักงานขายคอมพิวเตอร์ จำเลยที่ ๒ เป็นผู้ค้าประกันโดยยอมรับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วม ระหว่างทำงานจำเลยที่ ๑ จำหน่ายสินค้าโดยวิธีผ่อนชำระหลายรายการ แต่โจทก์นำเอกสารไปเรียกเก็บเงินไม่ได้เนื่องจากเอกสารการขอสินเชื่อเป็นเอกสารปลอม ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายเป็นเงิน ๑๕๙,๐๐๐ บาท จำเลยทั้งสองจึงต้องร่วมรับผิดชอบโจทก์ ศาลแรงงานกลางพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลฎีกาเห็นว่า โจทก์กำหนดระเบียบและวิธีการให้พนักงานขายปฏิบัติกรรมวิธีลูกค้าต้องการซื้อสินค้าโดยการขอสินเชื่อว่ามีหน้าที่ตรวจสอบบัตรประชาชน สำเนาใบบันทึกรายการใช้บัตรเครดิตภายในระยะเวลา ๗ วัน ก่อนขอสินเชื่อ จำเลยที่ ๑ ได้ตรวจสอบต้นฉบับบัตรประชาชนของลูกค้าทั้งสี่สำเนาในบันทึกรายการใช้บัตรเครดิตและเอกสารอื่นๆ แล้ว หลังจากนั้นจึงโทรศัพท์ไปขอสินเชื่อจากตัวแทนของบริษัทจีอีแคปปิตอล (ประเทศไทย) จำกัด ถือว่าจำเลยที่ ๑ ปฏิบัติหน้าที่ตามระเบียบที่โจทก์กำหนดแล้ว ไม่ใช่เป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ดังนั้นจำเลยที่ ๑ จึงไม่ต้องรับผิดชอบโจทก์

๑๐๙. คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๒๕๕๒/๒๕๕๖

เรื่อง สัญญาห้ามประกอบกิจการในลักษณะเดียวกันภายใน ๑๘ เดือน ไม่เป็นโมฆะ

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยผิดสัญญาจ้างว่าภายใน ๑๘ เดือนนับแต่วันสิ้นสุดการจ้างจะไม่เข้าทำงานเกี่ยวข้อง กับนิติบุคคลอื่นที่ประกอบกิจการในลักษณะอย่างเดียวกัน จำเลยให้การว่าเป็นสัญญาที่ไม่เป็นธรรมขัดรัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๕ และมาตรา ๑๑ ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าเสียหาย ๑๕,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ย จำเลยอุทธรณ์ ศาลฎีกาเห็นว่าการกระทำที่ห้ามเฉพาะกิจการในลักษณะอย่างเดียวกันและแข่งขันกับธุรกิจหรือกิจการของโจทก์ ทั้งกำหนดเวลาห้ามเพียง ๑๘ เดือน โดยเจตนาของคู่กรณีเช่นนี้ไม่เป็นการตัดการประกอบอาชีพของจำเลยทั้งหมดทีเดียว เป็นสัญญาต่างตอบแทนที่รักษาสติและประโยชน์ของคู่กรณีที่เป็นไปโดยชอบในเชิงการประกอบธุรกิจ ไม่เป็นการปิดการทำมาหาได้ของจำเลยโดยเด็ดขาดจนไม่อาจดำรงอยู่ได้ ดังนั้นข้อตกลงดังกล่าวจึงไม่เป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนมีผลใช้บังคับได้ไม่เป็นโมฆะ

๑๑๐. คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๓๕๘๑/๒๕๕๖

**เรื่อง ระเบียบเรื่องห้ามพนักงานขับรถดื่มสุราเพื่อป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้น ลูกจ้างฝ่าฝืน
ถือว่ากระทำผิดร้ายแรง**

โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานที่สั่งให้โจทก์จ่ายค่าชดเชยและคืนเงินประกัน แก่ลูกจ้าง ศาลฎีกาเห็นว่าแม้โจทก์ไม่มีข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานกำหนดให้การดื่มสุราในขณะที่พนักงานขับรถบรรทุกเวลาขับรถไปส่งสินค้าเป็นความผิด แต่โจทก์มีระเบียบไม่เป็นลายลักษณ์อักษรว่าเมื่อพนักงานขับรถบรรทุกไปรับสินค้าแล้วนำรถมาจอด ห้ามพนักงานขับรถดื่มสุรานั้นเพื่อป้องกันมิให้พนักงานที่รอเวลาขับรถมีอาการเมาสุราจากการดื่มสุราและอาจเมาต่อเนื่องไปจนถึงเวลาที่ต้องปฏิบัติงาน เพราะการเมาสุรานอกจากเป็นความผิดต่อกฎหมายอันมีโทษทางอาญาแล้วยังอาจก่อให้เกิดอุบัติเหตุได้โดยง่าย ระเบียบของโจทก์จึงชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรม การที่ลูกจ้างเมาสุราในช่วงเวลา ๒๐.๐๐ น. ขณะที่รอให้ถึงเวลา ๐๒.๐๐ น. ของวันรุ่งขึ้นเพื่อขับรถบรรทุกจากชลบุรีไปปทุมธานี แม้จะไม่ได้ความแน่ชัดว่าขณะขับรถลูกจ้างคงอยู่ในอาการเมาสุราและขับรถกลับมาโดยปลอดภัยก็ตาม ก็ต้องถือว่าลูกจ้างฝ่าฝืนระเบียบอันชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรมของโจทก์เป็นกรณีร้ายแรงแล้ว โจทก์จึงเลิกจ้างได้โดยไม่จ่ายค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๑๙ (๔) พิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานเฉพาะส่วนที่สั่งให้โจทก์จ่ายค่าชดเชย

๑๑๑. คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๓๕๘๒/๒๕๕๖

**เรื่อง ผู้ค้าประกันไม่ต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่ลูกจ้างกระทำที่เกิดขึ้นก่อนวันที่เข้า
ค้าประกัน**

เมื่อสัญญาค้าประกันไม่มีข้อความระบุไว้ชัดแจ้งว่าจำเลยที่ ๓ ยอมรับผิดชอบในหนี้ที่จำเลยที่ ๑ ก่อให้เกิดขึ้นก่อนวันที่จำเลยที่ ๓ เข้าเป็นผู้ค้าประกัน จำเลยที่ ๓ จึงไม่ต้องรับผิดชอบในหนี้ที่เกิดขึ้นตั้งแต่วันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ แต่จำนวนหนี้ตั้งแต่วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ อันเป็นวันทำสัญญาค้าประกันจนถึงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๘ นั้น ก็ระคนปนกันอยู่ในจำนวนของหนี้ทั้งหมด เมื่อโจทก์ไม่สามารถนำสืบให้เห็นได้ว่าสินค้าของโจทก์สูญหายไปเท่าใด จึงไม่อาจคำนวณความเสียหายที่เกิดขึ้นจริงในช่วงระยะเวลาดังกล่าวไว้ว่าเป็นจำนวนเงินเท่าใด จำเลยที่ ๓ ในฐานะผู้ค้าประกันจึงไม่ต้องร่วมรับผิดชอบจำเลยที่ ๑

๑๑๒. คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๓๕๘๖/๒๕๕๖

เรื่อง คดีฟ้องเลิกจ้างไม่เป็นธรรม อุทธรณ์ข้อเท็จจริง

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยจ้างโจทก์ทำงานหน้าที่ผู้ช่วยผู้จัดการแผนกวางแผนและควบคุมการผลิต ต่อมาวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๑ จำเลยเลิกจ้างโจทก์โดยไม่เป็นธรรม จำเลยให้การว่าโจทก์กระทำผิดร้ายแรง มีพฤติการณ์ไม่น่าไว้วางใจส่อไปในทางทุจริต ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม ๔๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ย จำเลยอุทธรณ์ ศาลฎีกาเห็นว่าที่จำเลยอุทธรณ์ในทำนองว่าโจทก์ทำผิดระเบียบข้อบังคับ ประพฤติตนไม่น่าไว้วางใจ ใช้อำนาจแสวงหาประโยชน์ตนโดยไม่ชอบนั้น แต่เมื่อศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงว่าโจทก์ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกรณีที่ไม่ได้ชั่งน้ำหนักบรรเทาทุกอุทธรณ์ของจำเลยในทำนองว่าโจทก์เกี่ยวข้องสั่งการให้พนักงานรักษาความปลอดภัยละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ตามระเบียบข้อบังคับของจำเลยที่จะต้องตรวจชั่งน้ำหนักบรรเทาทุกสินค้าเข้าออกบริษัท จึงเป็นอุทธรณ์โต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลแรงงาน เป็นอุทธรณ์ข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง

๑๑๓. คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๕๒๕๗/๒๕๕๖

เรื่อง นายจ้างประกอบกิจการรับเหมาก่อสร้างได้จ้างลูกจ้างทำงานในโครงการก่อสร้างการจ้างงานไม่ใช่งานโครงการเฉพาะที่ยกเว้นที่ไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๑๘ วรรคสี่

โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานที่ ๗/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ที่สั่งให้โจทก์จ่ายค่าชดเชย ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด ให้แก่ลูกจ้างกับพวก เนื่องจากงานที่โจทก์จ้างลูกจ้างทำงานมีลักษณะเป็นครั้งคราวที่มีกำหนดการสิ้นสุดหรือความสำเร็จของงานเป็นสำคัญจึงไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๘ วรรคสามและวรรคสี่ ศาลแรงงานภาค ๒ พิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลฎีกาเห็นว่า การจ้างงานในโครงการเฉพาะตามมาตรา ๑๑๘ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ จะต้องเป็นงานที่มีใช่งานปกติของธุรกิจหรือการค้าของนายจ้าง เมื่อหนังสือรับรองการจดทะเบียนนิติบุคคลบริษัทโจทก์ระบุวัตถุประสงค์ของโจทก์ใน (๒๓) ว่าประกอบกิจการรับเหมาก่อสร้างอาคาร ถนน สะพานเขื่อน.....และศาลแรงงานภาค ๒ ฟังข้อเท็จจริงว่าโจทก์จ้างลูกจ้างทั้งสิ้นเพื่อทำงานในโครงการก่อสร้างสถานีส่งแก๊สบนฝั่งที่ ๓ ที่โจทก์ทำสัญญาเป็นผู้รับเหมาทำโครงการก่อสร้างกับบริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) การจ้างลูกจ้างทั้งสิ้นของโจทก์จึงเป็นการจ้างให้ลูกจ้างทำงานตามปกติของธุรกิจหรือการค้าของโจทก์ซึ่งไม่เข้าข้อยกเว้นที่โจทก์จะไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๑๘ วรรคสี่